Paulo Coelho

Pátá hora

Argo

Paulo Coelho

Ukázka elektronické knihy

Paulo Coelho

Pátá hora

Argo

Paolo Coelho
Pátá hora

Z portugalského originálu *O monte cinco*
vydaného nakladatelstvím Editora Objetiva Ltda., Rio de Janeiro
přeložila Pavla Lidmilová
Přebal navrhl Pavel Rút
Odpovědný redaktor tištěného vydání Jindřich Vacek
Příprava elektronických formátů Kosmas www.kosmas.cz
Odpovědný redaktor e-knihy Oldřich Vágner
Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2013 jako svoji 2103. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první

Copyright © Argo, 1999, 2006
Copyright © 1996 by Paulo Coelho
This edition was published by arrangements with Sant Jordi Asociados, Barcelona, Spain
All Rights Reserved
www.paulocoelho.com
Translation © Pavla Lidmilová, 1998, 2006

ISBN 978-80-257-0998-6

Naše knihy (včetně e-knih) distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
www.kosmas.cz

Mauru Sallesovi

AUTOROVA POZNÁMKA

———

Hlavní myšlenku mé knihy *Alchymista* vyjadřuje věta, kterou říká král Melchisedech pastýři Santiagovi: *„Když něco chceš, celý Vesmír se spojí, abys své přání uskutečnil.“*

Bezvýhradně tomu věřím. Žít svůj vlastní osud však také předpokládá překonat řadu období, která v mnohém přesahují naše chápání a jejichž cílem je vždy znovu nás uvádět na cestu našeho Osobního příběhu — anebo nás poučit, jakým způsobem máme svůj osud naplnit. Nejlépe to asi objasním na jedné příhodě ze svého života.

12. srpna 1979 jsem šel spát s jedinou jistotou: ve svých třiceti letech jsem měl na dosah vrchol kariéry v odvětví gramofonových desek: pracoval jsem jako umělecký ředitel brazilské CBS, právě jsem měl odjet do USA k jednání s majiteli nahrávací společnosti a dalo se čekat, že mi umožní uskutečnit vše, co jsem si ve své oblasti předsevzal. Samozřejmě, že můj velký sen — stát se spisovatelem — musel jít stranou, ale co na tom záleželo? Skutečný život byl konec konců docela jiný, než jsem si představoval; v Brazílii se z literatury žít nedalo.

Té noci jsem došel k určitému rozhodnutí a upustil jsem od svého snu: musel jsem se přizpůsobit okolnostem a využít příležitosti. Svoje srdce jsem přece mohl vždycky uchlácholit tím, že budu skládat texty k písničkám, kdykoli se mi zlíbí, a čas od času třeba psát do novin. Byl jsem ostatně přesvědčen, že můj život se dal jiným směrem, o nic méně vzrušujícím: kynula mi

skvělá budoucnost u nadnárodních hudebních společností.

Sotva jsem se probudil, čekal mě telefonát od prezidenta společnosti: právě mě bez většího vysvětlování propustili. Přestože jsem v následujících dvou letech klepal na různé dveře, žádné místo už jsem v tomto oboru nenašel.

Když jsem dopsal *Pátou horu,* vzpomněl jsem si na tuto epizodu — i na jiné projevy čehosi nevyhnutelného v mém životě. Pokaždé, když jsem se cítil být svrchovaným pánem situace, stalo se něco, co mě svrhlo dolů. Ptal jsem se sám sebe: proč? Je mi snad souzeno, abych se cíli vždycky jen přiblížil, ale nikdy ho nedosáhl? Je snad Bůh tak krutý, že mi staví před oči palmy na obzoru jen proto, aby mě zahubil žízní uprostřed pouště?

Trvalo dlouho, než jsem pochopil, že jde o něco jiného. Jsou věci, které nám vstupují do života, aby nás znovu uvedly na pravou cestu našeho Osobního příběhu. Jiné se zase objevují proto, abychom mohli využít všeho, čemu se naučíme. A konečně některé se dějí proto, aby nás *poučily.*

Ve své knize *Mágův deník* jsem se snažil ukázat, že tato ponaučení nemusí být spjata s bolestí a utrpením; stačí kázeň a pozornost. Přestože toto pochopení se mi stalo v životě důležitým požehnáním, potřeboval jsem ještě porozumět některým svízelným okamžikům, jimiž jsem prošel, byť se vší kázní a pozorností.

Jeden z příkladů jsem uvedl výše; byl jsem dobrý profesionál, snažil jsem se ze všech sil vydat ze sebe to nejlepší a měl jsem nápady, jichž si cením dodnes. Došlo

Ukázka elektronické knihy

však k nevyhnutelnému, a to právě ve chvíli, kdy jsem cítil největší jistotu a sebedůvěru. Myslím, že takovou zkušenost nemám jenom já; něco nevyhnutelného už postihlo každou lidskou bytost na povrchu zemském. Někdo se z toho dostane, jiný podlehne — ale všichni jsme už někdy pocítili onen lehký dotek křídel tragédie.

Proč? Abych na tuto otázku mohl odpovědět, nechal jsem se Eliášem vést dny a nocemi v Akbaru.

Paulo Coelho

———

„I řekl jim: Amen pravím vám, žeť žádný prorok není vzácen v vlasti své.

Ale v pravdě pravím vám, že mnoho vdov bylo za dnů Eliáše v lidu Izraelském, když zavříno bylo nebe za tři léta a za šest měsíců, a když byl hlad veliký po vší zemi.

Však Eliáš k žádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty Sidonské k ženě vdově.“

Lukáš 4, 24-26

PROLOG

———

Začátkem roku 870 před Kristem žili obyvatelé země známé jako Fénicie — a v Izraeli nazývané Libanon — bezmála tři sta let v míru. Mohli být hrdi na své činy; jelikož neměli velký politický vliv, museli se naučit uplatňovat záviděníhodnou schopnost vyjednávání, jediný způsob, jak přežít ve světě pustošeném ustavičnými válkami. Dohoda, kterou kolem roku 1000 před Kristem uzavřeli s Šalomounem, králem izraelským, jim umožnila zdokonalit obchodní loďstvo a rozvíjet obchod. Od těch dob se rozkvět Fénicie nezastavil.

Už tenkrát féničtí mořeplavci dospěli do tak vzdálených míst, jako je Španělsko a Atlantský oceán, a podle dosud nepotvrzených teorií zanechali nápisy v severovýchodní a jižní Brazílii. Přepravovali sklo, cedrové dříví, zbraně, železo a slonovinu. Obyvatelé velkých měst, jako byl Sidon, Tyros a Byblos, znali čísla, astronomické výpočty, výrobu vína a již téměř dvě stě let používali souboru znaků, jimž Řekové říkali abeceda.

Začátkem onoho roku 870 před Kristem čekala dva muže, skrývající se v Izraeli v jedné galádské stáji, v nejbližších hodinách smrt.

PRVNÍ ČÁST

„Sloužil jsem Hospodinu, který mě nyní vydává do rukou mých nepřátel," řekl Eliáš.

„Bůh je Bůh," odpověděl levita. „On neřekl Mojžíšovi, je-li dobrý, či zlý; řekl pouze: *Jáť jsem.* On je tedy vše, co existuje pod sluncem — hrom, jenž zničí dům, i lidská ruka, která jej obnovuje."

Rozmluvou se snažili zahnat strach; každou chvíli mohli vojáci rozrazit dveře stáje, kde se oba skrývali, najít je tam a dát jim jedinou možnou volbu: uctívat fénického boha Baala, anebo zemřít. Prohledávali dům za domem a všechny proroky buď obrátili na svou víru, nebo je popravili.

Levita ještě mohl změnit své vyznání a uniknout smrti. Eliáš však žádnou volbu neměl: ke všemu došlo jeho vinou a Jezabel rozhodně žádala jeho hlavu.

„Anděl Páně mě přiměl, abych šel za králem Achabem a varoval ho, že nebude pršet, dokud v Izraeli nepřestanou uctívat Baala," řekl a div se neomlouval za to, že uposlechl andělových slov. „Boží mlýny však melou pomalu; dřív než začne sucho účinkovat, pobije princezna Jezabel všechny, kdo zůstali věrni Hospodinu."

Levita na to nic neřekl. Přemítal, má-li od nynějška vyznávat Baala, anebo zemřít ve jménu Hospodina.

„Kdo je to Bůh?" pokračoval Eliáš. „Je to On, kdo třímá meč vojáka, jenž popravuje ty, kdož nechtějí zradit víru našich praotců? Byl to On, kdo na náš trůn nastolil cizí princeznu, aby tak naše pokolení postihla všemožná neštěstí? Bůh zabíjí věrné, nevinné, ty, kdož ctí zákon

Ukázka elektronické knihy

Mojžíšův?“

Levita už se rozhodl; raději zemře. Vzápětí se rozesmál, protože představa smrti už ho neděsila. Pohlédl na mladého proroka vedle sebe a chlácholil ho:

„S tím se obrať na Boha, když už pochybuješ o Jeho úradcích,“ řekl. „Já už jsem smířen s osudem.“

„Hospodin přece nemůže chtít, aby nás všechny nemilosrdně pobili,“ trval na svém Eliáš.

„Bůh může vše. Kdyby nedělal víc než to, čemu říkáme Dobro, nemohli bychom jej nazývat Všemohoucím; On by ovládal jen část Vesmíru a existoval by někdo mocnější než On, kdo by střežil a soudil Jeho činy. V tom případě bych uctíval toho mocnějšího.“

„Jestliže On může vše, proč neušetří utrpení ty, kdo jej milují? Proč nás nezachrání, místo aby udílel moc a slávu svým nepřátelům?“

„Nevím,“ odpověděl levita. „Nějaký důvod však existuje a já doufám, že jej vbrzku seznám.“

„Nemáš odpověď na mou otázku.“

„Nemám.“

Oba zmlkli. Eliáše zaléval ledový pot.

„Ty se děsíš, ale já už jsem se svým osudem smířen,“ poznamenal levita. „Půjdu ven a skoncuji s touto agonií. Při každém výkřiku, který zaslechnu zvenčí, si s hrůzou představuji, jaké to bude, až přijdu na řadu já. Za celou tu dobu, co jsme tady zavřeni, už jsem umřel stokrát, a přitom jsem mohl umřít jenom jednou. Když už mám přijít o hlavu, ať je to co nejdřív.“

Měl pravdu. Tytéž výkřiky slyšel i Eliáš a už vytrpěl víc, než mohl snést.

„Půjdu s tebou. Nedokážu dál bojovat o pár hodin